

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Un an bogat

Comunicatul Direcției Centrale de Statistică cu privire la îndeplinirea planului de stat al Republicii Populare Române pe anul 1961 arată că în 1961 s-au obținut noi și importante succese în dezvoltarea economiei naționale și în creșterea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii din țara noastră.

Planul producției globale industriale a fost îndeplinit în proporție de 104,2 la sută — volumul producției globale industriale fiind, în 1961, cu 15,6 la sută mai mare decât cel realizat efectiv în 1960. Aceste succese, care se adaugă celor obținute în anul 1960, ilustrează avântul și hotărârea cu care oamenii muncii îndeplinesc sarcinile planului de șase ani. Pe ansamblul industriei ritmul mediu anual de creștere a producției realizat în anii 1960—1961 a fost de peste 16 la sută față de circa 13 la sută cât era prevăzut.

Creșteri importante s-au obținut în ramurile principale ale industriei de care depinde dezvoltarea întregii economii naționale. S-au produs peste prevederile planului însemnate cantități de fontă, oțel, laminate, minereuri și cărbune, motoare electrice, rulmenți, autocamioane, combine, etc. — volumul producției globale al mijloacelor de producție crescând cu 17,1 la sută față de anul 1960. De asemenea, prin creșterea cu 13,4 la sută a producției bunurilor de consum, populația a primit în acest an cantități sporite de țesături de bumbac, lână și mătase, tricotate, încălțăminte, mobilă, zahăr, uleiuri, unt, etc.

Pe baza vastului program de investiții desfășurat în anul 1961 s-au înălțat și au fost date în funcțiune numeroase obiective industriale importante care au sporit potențialul economic al țării. Așa: furnalul de 700 m.c. construit la Reșița, împreună cu noul furnal: noile unități moderne de producție de la Hunedoara, Călan, combinatul chimic Victoria și Borzești, noile complexe pentru industrializarea lemnului la Blaj și Gherla, fabrici de produse lactate, etc.

Mari transformări s-au petrecut în viața satelor noastre care pășesc tot mai hotărât pe calea agriculturii socialiste. La sfârșitul anului 1961, agricultura socialistă deținea 94,7 la sută din suprafața agricolă și 92,6 la sută din suprafața arabilă a țării. Consfătuirea pe țară a țăranilor colectivști — urmărită cu imens interes

de către toți oamenii muncii de la sate — a dat un puternic avânt mișcării țăranimii pentru terminarea colectivizării în întreaga țară, care s-a și produs la mijlocul lunii martie 1962. Odată cu mersul impetuos al colectivizării, a continuat să se întărească baza tehnică a agriculturii, a sporit producția agricolă globală și marfă.

Pe baza succeselor obținute în dezvoltarea economiei naționale, a sporirii venitului național guvernul a luat noi măsuri pe linia îmbunătățirii condițiilor de viață ale oamenilor muncii. Anul trecut, salariul real a crescut cu 4 la sută față de 1960 și cu 16 la sută față de 1959. Aprovizionarea populației cu bunuri de consum, industriale și alimentare, a continuat să se îmbunătățească, realizându-se progrese simțite în ce privește calitatea și sortimentul mărfurilor puse la dispoziția oamenilor muncii. Din fondurile statului s-au construit 41.000 apartamente, nu-

mărul total al apartamentelor atribuite oamenilor muncii în primii doi ani ai planului de șase ani ridicându-se astfel la 71.000.

Au continuat să fie investite fonduri importante pentru finanțarea acțiunilor social-culturale — învățământ, cultură, sănătate, prevederi sociale, etc. — sumele cheltuite anul trecut de la bugetul de stat în acest scop depășind cu 13,2 la sută pe cele alocate în 1960.

Aceste realizări sînt roadele muncii entuziaste a muncitorilor, țăranilor și intelectualilor, a poporului muncitor, care își făurește o viață nouă, îmbelșugată și luminată. Ele însuflețesc pe toți oamenii muncii la noi realizări în anul 1962. An de an patria noastră scumpă devine tot mai frumoasă, mai puternică, prin dragostea și munca rodnică a fiilor ei!

T. R.

Pacea în Sfînta Scriptură

După Sf. Scriptură, ideea păcii ia ființă odată cu căderea omului în păcat. Deodată cu prăbușirea, se sădește în fire nădejdea într-o viitoare reabilitare.

Atunci i se spune șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și între femeie și între sămînța ta și între sămînța ei; acela va zdrobi capul tău și tu vei păzi călcîiul lui” (Fac. 3, 15).

Textul acesta prevede o luptă între bine și rău, între război și pace, pînă cînd „acela” — Domnul păcii — cum îl numește Pavel (Rom. 16, 20) — va zdrobi capul șarpelui. Eroul indicat prin pronumele „acela” e un bărbat al viitorului. Sfărîmarea capului indică nimicirea vrăjmașului păcii. Cînd va fi aceasta, nu se spune. Poporul israilean primește îndrumarea: „Cînd te vei apropia de o cetate ca s-o cuprinzi, fă-i îndemnare de pace” (Deut. 20, 10). Se preferă deci pacea prin tratative față de război.

Ideea de pace ia un avînt deosebit în cartea Psalmilor. În această privință Psaltirea deține un fel de întietate între scrierile biblice. Unele din aceste texte dau un îndemn, de pildă Ps. 34, 15: „Caută pacea și o urmează!”, altele o învățătură: „Unde-i dreptate e și pace”, căci aceste virtuți sociale nu sînt separabile.

În cartea Psalmilor (4, 8; 45, 8; 121, 6) se vorbește așa de mult de făcătorii de pace. Întreaga Psaltire e plină de suflul păcii, idealul care trebuie să fie o preocupare de fiecare zi.

Unul dintre textele profetice, care constituie o perlă a scrisurii biblice, este cel de la Isaia 2, 4: „...Vor face săbiile lor fiare de plug și lăncile lor seceri, și nu va mai ridica nici un neam sabia

împotriva altui neam, și nu vor mai învăța a se bate”.

Profeții învață că pacea va deveni o strălucită înfăptuire a omenirii viitoare, dacă popoarele vor înceta să mai deprindă meșteșugul războaielor, și în baza unui acord universal oamenii nu vor mai fabrica arme de distrugere. Stocurile de arme rămase astfel fără întrebuințare s-ar topi, pentru a se fabrica unelte agricole, unelte de pace.

Pentru a deschide calea către dragostea universală a oamenilor, profeții pleacă de la starea sufletească. Cel ce este plin de pace și dragoste propovăduiește și semenului său pacea. În fața păcii patima și răutatea încetează. Unde este pace, acolo este și iubire și propășire: „va sta împreună lupul cu mielul... iar copilul se joacă în vizuina viperei în fața ochilor sticloși ai șarpelui ... și nu vor mai face nici un rău” (Isaia 11, 6—9).

Figurat, lupul este tipul omului crud, mielul e chipul blîndeței. Vipera închipuie un pericol de moarte. Toți Sfinții Părinți atribuie un înțeles spiritual textului. Pentru Teodoret animalele reprezintă variatele categorii de oameni cu moravurile lor. Pe scurt: groaza de moarte, pe care o inspiră răutatea dintre oameni, va trece în domeniul basmelor, despre care se va vorbi ca despre ceva ce „a fost odată” și oamenii nu se vor mai teme unul de altul ci vor trăi în pace ca frații.

O altă prevestire este cea de la Ezechiel 34, 25 și 37, 26—27: „Voi încheia legămînt de

(Continuare în pag. 2)

Citeva date grăitoare

— Planul producției globale industriale pe anul 1961 a fost îndeplinit în proporție de 104,2 la sută, iar al producției marfă în proporție de 104 la sută.

— Pe ansamblul industriei, în anii 1960—1961, ritmul mediu anual de creștere a producției globale a fost de peste 16 la sută, față de circa 13 la sută, cât este prevăzut în planul de 6 ani.

— În anul 1961 s-au investit în economia națională peste 28 miliarde lei (fără investițiile din fondurile proprii ale G.A.C.), adică cu 5 miliarde lei mai mult decât în 1960, ceea ce reprezintă o creștere de 21 la sută.

— Agricultură socialistă la sfârșitul anului 1961, deținea 94,7 la sută din suprafața agricolă și 92,6 la sută din suprafața arabilă a țării; agricultura era înzestrată cu 52.000 tractoare, 48.000 semănători mecanice, peste 23.000 combine de cereale păioase și cu numeroase alte mașini agricole.

— Producția totală de cereale a fost de aproximativ 10,6 milioane tone, cu 750 mii tone mai mare decât cea realizată în 1960; la sfecla de zahăr s-a obținut o producție de 2.900 mii tone, la floarea-soarelui de peste 480 mii tone, la legume de 1.500 mii tone.

— S-au vândut, prin comerțul socialist, mărfuri în valoare de peste 47 miliarde lei (în prețuri curente), planul fiind îndeplinit în proporție de 100,3 la sută. Față de anul precedent, volumul total al desfacerilor de mărfuri a sporit cu 6 miliarde lei, adică cu 14,7 la sută.

— S-a lărgit și s-a consolidat comerțul exterior, volumul schimburilor de mărfuri cu străinătatea crescând cu 17 la sută.

— Venitul național a crescut cu circa 10 la sută față de 1960 și cu 22 la sută față de anul 1959.

— Pentru acțiuni social-culturale s-a cheltuit din bugetul de stat suma de 15,6 miliarde lei, cu 13,2 la sută mai mult decât în 1960.

— Numărul sălilor de clasă la școlile de cultură generală a crescut cu 3.700. S-au dat în folosință săli de cursuri și laboratoare în institutele de învățământ superior în suprafața de 15.000 m. p., cămine pentru studenți cu peste 11.500 locuri, cantine pentru circa 6.100 studenți.

— În anul 1961 au fost la odihnă și tratament în stațiuni balneo-climaterice 560.000 persoane, cu 22,6 la sută mai multe ca în anul 1960, iar în colonii și tabere — 134.000 copii, cu 8 la sută mai mulți decât în anul precedent.

Pacea în Sfânta Scriptură

(Urmare din pag. 1)

pace...". La fel prezice Miheia 4, 4: „Atunci fiecare va șede liniștit la umbra smochinului său, fără să se teamă de nimeni”.

În genere pacea reprezintă la profeți o poruncă dumnezeiască. Ea va stăpîni odată peste toată fața pămîntului, cînd „va fi pace peste poce, celor de departe și celor de aproape” (Is. 57, 19).

În Noul Testament Mintuitorul apare ca „Domn al păcii”. Că pacea este expresia supremului bine rezultă din mesajul corului ceres: „Mărire întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăînvoire” (Luca 2, 10). Mintuitorul spune clar că a venit în lume să aducă pacea (Ioan 14, 27). Că războiul e ceva străin de voința Mintuitorului, Împăratul Păcii, rezultă și din vorbele „bagă sabia în teacă” pe care le adresează ucenicului său Petru, tocmai pentru ca virtutea păcii să pună stăpînire pe inima sa șovăielnică. Pacea ocupă un loc de frunte în cea mai importantă predică pe care a rostit-o Mintuitorul: „Predica de pe munte”. Aici arată clar condițiile în care creștinul poate fi fericit: „Fericii sînt făcătorii de pace că aceia îi lui Dumnezeu se vor chema”. O condiție a fericirii este deci lucrarea pentru pace. Făcătorii de pace sînt oamenii care propovăduiesc pacea și o mențin, adică lucrează la împăcarea celor învrăjbiți și înlătură pricina de ceartă și războiul. După învățătura Mintuitorului baza comunității creștine e iubirea: iubirea de Dumnezeu, iubirea de sine, iubirea de aproapele. Unde e iubire e și pace.

Rezultă deci, potrivit Sf. Scripturi, că pacea apare ca un bine folositor, un mijloc în vederea mîntuirii, o stare fericită ce se va împlini, deci și datorită noastră este de a susține viața și de a o apăra, de a lupta pentru pace (Matei 5, 48).

Vremurile și înnoirile de azi ne dau prilej să verificăm cît de binefăcătoare este pacea. N-a fost nicicînd mai fierbinte dorința de pace. Milioane și milioane de oameni au nevoie de pace „ca spicul de căldură și ploaie ca să rîdească”.

Crezînd cu fărîie în împlinirea mesajului divin: „Pe pămînt pace și între oameni bunăînvoire”, credincioșii Bisericii noastre nu-și precupețesc strădaniile în lupta pentru pace și vor aduce noi contribuții efective la consolidarea păcii în lume.

Prof. Nicolae Neaga

Nume bun

„Mai de preț este un nume bun...”

(Ecclesiast 7, 1)

Vrem să zăbovim puțin asupra aureolei sau cercului de lumină care însoțește numele nostru, sau culoarea mai luminoasă sau mai închisă cu care este împletit numele nostru. Socotim că acest lucru îl are în vedere și autorul sfînt cînd ne învață: „Mai de preț este un nume bun decît untdelemnul” (Ecclesiast 7, 1).

Untdelemn, ca și în zilele noastre de altfel, constituia o marfă de mare valoare, pentru că era și țeste nu numai un aliment de bază al popoarelor sudice — mediteraniene, ci el se folosea și ca medicament, mai ales în tratarea dîferitelor răni. În această privință este destul să ne amintim de călătorul căzut în mîinile tilharilor pe drumul Ierihonului, ale cărui rane samarineanul milostiv le spală și le unge cu untdelemn. Autorul biblic vrea să spună deci că un nume bun, o curată grăire de bine, aprecierea și dragostea obștei din care faci parte, reprezintă un lucru mult mai de preț decît o oricît de mare cantitate de untdelemn ar avea cineva. Acest adevăr îl întărește și înțelepciunea lui Iisus Sirah, unde se arată mai limpede că cinstea și omenia sînt mai de preț decît toate bogățiile, decît comorile de aur, căci citim: „Ai grijă de nume, că acesta îți va rămîne mai mult decît o mie de comori mari de aur” (Iisus Sirah 41, 15). Și tot în această carte se spune că „numele cel bun în veci rămîne” (Iisus Sirah 41, 16). De aceea, pentru a ne da mai bine seama de ce înseamnă un nume bun, să vedem cîteva nume care, după sute și mii de ani, sînt încă vii în amintirea noastră.

De nume bun, pentru noi creștinii, se bucură în primul rînd Mintuitorul Iisus Hristos. Și acest lucru nu ne este desigur greu de înțeles, căci orice creștin adevărat știe că acest fapt se datorește oceanului de bine, dacă se poate spune așa, pe care Mintuitorul Iisus Hristos l-a revărsat asupra noastră. „Toate cîte voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea” (Matei 7, 12) și: „Să vă iubiți unul pe altul, precum și eu v-am iubit pe voi” (Ioan 15, 12), sînt două dintre învățăturile sau, mai corect spus, poruncile Sale de căpătîi pe care El mai întîi le-a împlinit cu toată dumnezeiasca Sa rivnă.

De nume bun, pentru noi creștinii, se bucură peste veacuri Apostolii Domnului. Și ei și-au

ciștigat dragostea noastră datorită vieții lor cinstite, neboseli cu care au propovăduit de Mintuitorul Iisus Hristos și, mai ales, osirdiei cu care ei înșiși au împlinit poruncile Sale și au slujit binelui și mîntuirii tuturor. Iată de pildă pe Sf. Apostol Pavel mărturisind idealul moral al vieții sale: „Eu întru aceasta mă nevoiesc pururea, ca să am față de Dumnezeu și față de oameni un cuget fără prihană” (F. Ap. 24, 16.) Și tot acest minunat gînd al Apostolului îl găsim și în Epistola către evrei, unde spune: „Rugați-vă pururea pentru noi, căci sîntem încredințați că avem un cuget curat, vînd ca întru toate cinstit să viețuim” (Evrei 13, 18). Spre aceste culmi luminoase de trăire creștină s-au străduit și ceilalți Sfinți Apostoli: „Toți să fiți într-un gînd, milostivi, iubitori de frați, îndurători, blinzi, smeriți”, spune și Sf. Ap. Petru (I Petru 3, 1). Și tot el adaugă: „Slujiți fiecare cu darul pe care l-ați primit spre folosul tuturor, ca niște buni chivernisitori ai darului celui de multe feluri al lui Dumnezeu” (I Petru 4, 10). „Cine este între voi înțelept și priceput? Să-și arate faptele sale din buna lui purtare și din blîndețea înțelepciunii” — spune Sf. Iacob (3, 13), el însuși fiind mult prețuit de creștinii din timpul său și de mai tîrziu pentru blîndețea și marea sa dragoste pe care le avea pentru poporul din sinul căruia făcea parte.

De amintire bună pentru viața lor frumoasă, pentru ospitalitatea și slujirea semenilor lor, se bucură Maria Magdalena, Marta și Maria, surorile lui Lazăr, Iosif cel cu „bun chip”, Longhin sutașul, precum și sutașul care s-a îngrijit de sănătatea supusului său și mulți alții, ale căror nume sînt mereu proaspete în inimile tuturor creștinilor, deși au trecut 2.000 de ani de la stingerea lor din viață.

Pentru viața lor dreaptă, trăită mai puțin pentru ei și mai mult pentru frații lor mai mici, pentru semenii lor, se bucură de cinstirea noastră, de nume bun adică, Sfinții toți. Așa de pildă Sf. Vasile cel Mare de la care ne-au rămas cuvinte ca acestea: „De vei avea bani cu mîile îi vei lăsa fără voia ta pe pămînt, dar cinstea bunății și a facerii de bine te vor însoți și te vor fericii înaintea lui Dumnezeu în ziua judecării” (iar buna ta amintire, am adăuga noi, rămîne mereu vie pe pămînt); Sf. Ioan Gură de Aur, care spune: „Nimic nu poate fi mai plăcut ca virtutea, nimic nu este mai dulce ca buna cuviință, nimic mai de dorit ca demnitatea”. Și tot el se adresează plin de minie către bogății care socoteau să-și immortalizeze numele prin adunarea, pe căi necinstite, de cît mai multe averi și zidirea de case mari și luxoase: „Nu a slavei tale, omule, ci a lăcomiei tale vor fi ca amintire veșnică acele averi pe care le-ai lăsat... Trupul tău stă ascuns în pămînt, pe cînd amintirea lăcomiei tale nu o poți ascunde în curgerea timpului, ci stă de față, căci tu singur ai făcut ca aceea patimă să fie scoasă la iveală prin casa pe care ai lăsat-o”.

De nume bun se bucură, de asemenea, toți răspînditorii de lumină, dascălii mai mici sau mai mari, toți binefăcătorii omenirii, oameni de știință, de artă, marii compozitori, inventatori, luptători pentru dreptatea și libertatea popoarelor, etc., care au trudit și au luptat pentru mai binele oamenilor, mulți dintre ei jertfindu-și sănătatea ba chiar și viața. Toți aceștia au dus o viață modestă și cinstită. Iată de pildă cei ce l-au cunoscut bine spun despre marele compozitor german Beethoven că nu numai convorbirile ci „chiar gîndurile dezmațate îl scirbeau” și că „toată viața a fost de o pudoare feciorenică fără să îi avut nici cînd să-și reproșeze vreo slăbiciune”. De altfel, despre acest lucru el însuși mărturisește: „Singurul indiciu de superioritate pentru mine este bunătața” — spune Beethoven. Și tot el scrie: „Propovăduiți copiilor voștri virtutea, numai ea poate să-ți dea fericire și nicidecum banii. O spun din experiență. Ea mi-a fost reazim în restriștea mea. Ei îi datoresc, și deopotrivă artei mele, faptul că nu mi-am curmat

Psalmul 6 - rugăciune de căință

Credinciosul care citește cu evlavie versetele psalmului 6 rămâne adinc impresionat de sentimentul de căință pe care-l trezește acest psalm în sufletul său. Acesta este primul psalm de căință din cultul divin creștin pe care Biserica noastră ni-l dă ca model de rugăciune pentru îndreptare și ne îndeamnă să-l rostim cu toată pietatea, ca să ne bucurăm de roadele lui duhovnicești. În același timp, el este și un psalm mesianic, adică ne înfățișează pe Hristos Domnul, care ia asupra Sa păcatele noastre, moare pe Cruce și învie pentru mântuirea noastră. Domnul este Modelul desăvârșit de rugăciune către Părintele ceresc și de jertfă pentru binele și fericirea semenilor noștri.

„Doamne, zice psalmistul David, nu mă mustra în mânia Ta și în urgia Ta nu mă certa! Miluiește-mă, Doamne, că sînt neputincios! Vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele” (v. 1—2).

Aceste prime două versete cuprind una din cele mai profunde rugăciuni de umilință și de cerere a sufletului credincios. Biserica noastră

singur viața” (Romain Rolland: *Viața lui Beethoven*, București 1959, p. 28—30).

Dar de nume bun se bucură nu numai oamenii mari, cunoscuți pe tot rotogolul pămîntului, ci toți oamenii de bine de pretutindeni și de totdeauna, toți oamenii care se luptă să fie corecți și cinstiți cu ei înșiși și cu semenii lor, la locul lor de muncă, pe stradă, în familie, etc., toți cei ce și pun întreaga lor putere de muncă în slujba semenilor, toți cei ce luptă pentru pacea lumii, toți cei ce se remarcă prin cinstea lor, prin hărnicia lor, prin priceperea lor, prin bunătatea lor, prin seriozitatea și curăția vieții lor de toate zilele, cu un cuvînt toți cei ce lucrează cît mai mult bine, căci toți aceștia se bucură de respectul, de cinstea și prețuirea obștei mai mari sau mai restrinse din care fac parte.

La capătul acestor exemplificări, putem spune deci că numele bun de care vorbește Ecclesiastul este grăierea de bine, dragostea sinceră și stima pe care cineva și-o cîștigă în mijlocul semenilor săi prin viața și însușirile sale deosebite, precum și buna amintire pe care posteritatea o poartă cuiva. Am mai văzut de asemenea că un nume bun nu este ceva dat, nu ne naștem cu el sau îl primim în dar, ci el se zidește așa cum se zidește o casă, cărămidă cu cărămidă, cu trudă multă, cu grijă și pricepere.

De aceea, cu adevărat, un nume bun este mult mai de preț nu numai ca untuldelemn sau ca aurul, ci mai de preț decît oricare altă comoară din lume, căci numele bun sînt înseși cinstea și omenia noastră, decît care nu există ceva mai de valoare. Acest lucru nu este numai o neprețuită podoabă a noastră, ci el este de mult folos și semenilor noștri așa cum aflăm de frumos ne arată și Sf. Ioan Gură de Aur, cînd zice: „După cum mirul nu ține în el mirosul cel plăcut, ci îl împrăștie mai departe și umple aerul de miros și astfel atinge simțurile aproapelui, tot așa și bărbății virtuozii și minunații nu țin închisă în ei virtutea (însușirile bune adică) ci prin faima răspîndită despre dinșii pe mulți folosesc și îi fac mai buni”.

Să ne străduim deci la zidirea numelui nostru bun, la viața trăită după voia lui Dumnezeu și în folosul semenilor, bine știind că „lumina celor drepti luminează, pe cînd sfeșnicul celor fărădelege se stinge” (Pilde 13, 9), sau, spus altfel, amintirea celor buni este ca o făclie aprinsă ce trece peste ani, pe cînd cei răi și aducători de rele în lume vor rămîne mereu în întunericul răutății și relelor provocate de ei, după cum întunecată va fi de-apururi și amintirea numelui lor.

Diacon Gh. Papuc

rostește această rugăciune la Taina Sfîntului Maslu, la acea sfîntă și dumnezeiască lucrare în care credinciosul cere lui Hristos-Dumnezeu să coboare Harul Său și să ne vindece de toată boala, încercarea și durerea. Împreună cu psalmistul, aici invocăm de trei ori numele atotputernicului Dumnezeu; de trei ori ne rugăm să vină asupra noastră Harul Sfîntei Treimi, fără de care nu putem face nici un progres în viața duhovnicească, pentru că nu ne putem izbăvi cu puterile noastre proprii, nu putem să ne ridicăm din prăpastia păcatelor. Aici și acum, invocăm numele lui Dumnezeu-Tatăl și-l rugăm să nu ne pedepsească în mânia Sa, pentru fărădelegile noastre după cum merităm. Aici și acum, invocăm numele lui Dumnezeu-Fiul, Mîntuitorul, să se milostivească spre noi, să ne dea iertare de păcate și lacrimi de pocăință pentru orice rău pe care l-am pricinuit semenilor noștri, în sfîrșit, aici și acum, invocăm numele Sfîntului Duh, Sfințitorul, vistierul bunătăților și dăătorul de viață duhovnicească, ca să se sălășluiască în lăuntrul nostru, să ne curețe inima de toată întinărirea, să ne lumineze mintea și să ne întărească voia, ca să împlinim poruncile lui Dumnezeu, să ne umplem de cele mai alese sentimente religioase-morale și umanitare, care să ne înnoiască și să ne sfințească viața.

Fiecare suflet credincios, care are nevoie de Harul lui Hristos-Dumnezeu, cere Har; dar cerul se pare că rămîne uneori încuiat. Dumnezeu, atotmilostivul, se pare că nu aude rugăciunea noastră și zăbovește să ne ajute (v. 3). De ce? Care-i cauza? Căuza este legătura pe care o avem, încă, cu păcatul.

De aceea dacă ne rugăm și așteptăm ajutor de la Dumnezeu, izvorul bunătăților și dăătorul de viață, trebuie necondiționat să rupem legătura noastră cu păcatele, să ieșim din virtejul ispitelor și al fărădelegilor, să devenim mai buni, mai iubitori, mai iertători, mai drepti și mai înțelepți, cugetînd și făcînd cele ce sînt voite de Dumnezeu. Se cade să ne smerim, pentru trecutul umbrat de păcate, cu regrete amare și cu lacrimi de pocăință; să ne înnoim după viața în Hristos, petrecînd în trezvie și reculegere duhovnicească, în lectură sfîntă și meditație la cele veșnice.

Increzător în părinteasca bunătate a lui Dumnezeu, psalmistul stăruie în rugăciune către El și zice: „Doamne, întoarce-te! Izbăvește sufletul meu; mîntuiește-mă pentru mila Ta! Căci în locașurile morții nimeni nu te pomenește și în iad cine te va lauda?” (v. 4—5). Cererea cuprinde o reală și dreaptă constatare. Prin păcat, creștinul rupe legătura de pace și de armonie cu Dumnezeu care își întoarce fața de către el. Dar Dumnezeu este iubire și milă nemărginită. El nu ne părăsește nici cînd noi sîntem răi, ci ne caută mult timp, ne așteaptă cu îndelungă răbdare și la cea mai mică, dar curată, dorință de îndreptare ne învăluiește deplin în haina de lumină a Harului Său izbăvitor, ne iese înainte, ne deschide brațele părintești, ne dă haină de sărbătoare, ne face din nou fiu al Său și ne așează la masa tuturor bucuriilor cerești, care ni se dă în Taina Sfîntei Cuminecături (Lc. 15, 11—32). Pentru că ne-am îndreptat ruga spre El, Domnul caută și împlinește strigătul nevinovat al inimii noastre, ne umple de veselie feții Sale și sufletul nostru este fericit.

Rugăciunea de căință și faptul îndreptării au aici rolul hotărîtor. La fel sînt plăcute înaintea lui Dumnezeu lacrimile de pocăință, pentru că — la fel cu durerea lui David — ele spală așternutul în miez de noapte (v. 6) și atrag mila cerească, aduc Harul iertării, pacea inimii, liniștea sufletului și izbăvirea vieții.

Cel ce a ajuns aici, care-și plînge păcatele și vrea să nu mai recadă în ele, cel ce dorește

să rămînă îndreptat și să petreacă în necontenită comunitate de viață fericită cu Dumnezeu, nu trebuie să stea pe loc, ci să facă un pas mai departe ca să-și consolideze pozițiile duhovnicești pe care le-a cîștigat cu greu și pe care nu trebuie să le mai piardă. Dacă el urăște sincer păcatul, trebuie să ocolească pe cei ce îl ademenesc spre păcate (v. 8—10).

Dar nu numai psalmistul ne îndeamnă să rupem legăturile noastre „cu cei ce lucrează fărădelegea”, ci avem poruncă mare de la Hristos Domnul, care zice simplu și clar: „De te smintește mîna ta, tai-o...; de te smintește piciorul tău, taie-l...; și de te smintește ochiul tău, scoate-l, că mai bine îți este cu un ochi să intri în împărăția lui Dumnezeu, decît amîndoi ochii avînd, să fii aruncat în gheena focului” (Mc. 9, 43—47).

Numai așa scăpăm de prietenii cei falși, ne păstrăm viața curată și lucrăm pentru izbăvirea sufletului nostru și al aproapelui.

Pr. Simion Radu

Sfîntul Tihon Zadonski

Dreptul Tihon Zadonski, în mirenje Timotei, s-a născut în anul 1724, dintr-o familie săracă a cîntărețului bisericesc din satul Coroșco în fosta gubernie Novgorod. Rămînînd orfan la o vîrstă fragedă, a trăit sub îngrijirea fratelui său mai mare. La început Timotei învăță într-o școală militară, apoi trecu la Seminarul teologic. În anul 1758 el îmbrățișă monahismul, primînd numele de Tihon. El a fost mai intîi stareț, apoi episcop. În 1767 din motive de sănătate și-a dat dimisia, stabilindu-se la mănăstirea Zadonsk din fosta gubernie Voronej, unde a trăit pînă la moarte (13 august 1783) și unde a fost înmormîntat. În 1861 dreptul Tihon a fost trecut în rîndul sfinților, ca zi de pomenire a sfîntului Tihon a fost fixată ziua de 13 august.

Editarea operei sale a început din anul 1864. Între primele lucrări, care au văzut lumina tiparului, sînt cele cu caracter biografic: „Biografia Sf. Tihon Zadonski”. Despre Tihon Zadonski s-a scris foarte mult și a fost apreciat mult. Activitatea multilaterală a lui a fost cercetată în diferite aspecte ale ei, ca: predicator, păstor de eparhie, păstor și învățător, organizator al vieții bisericești, activist și luptător împotriva răscolului rusesc, ș. a.

Preotul T. D. Popov tratează în teza sa de Magistrul, subiectul „Sf. Tihon Zadonski și morală sa”, publicată la Moscova în 1916. Domeniul moralei constituie cea mai substanțială latură din viața, personalitatea și activitatea renumitului Tihon. Povața sa nu e veche nici pentru noi oamenii secolului al XX-lea.

Dreptul Tihon trăiește peste veacuri! Opera sa a trecut în epoca nouă a istoriei bisericii. Biserica Ortodoxă îl numără în rîndul urmașilor Sf. Apostoli și-l numește „gură a lui Hristos, răspînditoare de cuvinte ale vieții veșnice”.

Toată viața lui a fost o viață întru Hristos și în toată viața lui a fost o pildă vie, adică o pildă sau un chip pentru toți fiii Bisericii „prin cuvîntul, viața, dragostea, duhul, credința, curătenia sa”. (Din Acatistul Sf. Tihon). Gîndul și șapta lui nu se despărteau la el, după aprecierea justă a istoricului P. V. Znamenski, ci întotdeauna se străduia să intrupeză ideia în practica vie.

El a învățat și a lucrat după principiile Evangheliei, îndrumînd pe păstorii săi prin cuvînt și prin trăire.

În prefața lucrării sale „Trup și suflet”, Sf. Tihon scrie: „În această cărțuție, se ia în primul rînd în considerare Sfînta Scriptură, după care — învățătura Sf. Ioan Gură de Aur, urmînd apoi studii pentru poporul simplu”. Iată care sînt baza și cauzele gloriei nepieritoare a slavei numelui marelui Tihon Zadonski și vitalitatea operei sale

(Continuare în pag. 4)

ELI ȘI SAMUIL

În vremea când Eli era judecător și mare preot în Israil, trăiau doi oameni credincioși anume Elcana și Ana. Aceștia nu aveau copii și se rugau necontenit lui Dumnezeu ca să le dăruiască măcar un prunc. Ei mergeau în fiecare an la Șilo, unde se găsea atunci casa Domnului, și acolo aduceau jertfă.

Astfel, fiind la Șilo „Ana s-a rugat Domnului cu sufletul întristat și a plîns amar”, zicînd: „Atotputernice Doamne, Dumnezeu Savaot, de vei căuta la întristarea roabei tale și-ți vei aduce aminte de mine ... și vei da roabei tale un copil de parte bărbătească, îl voi da ție și nu va bea el nici vin, nici sicieră, nici brici nu se va atinge de capul lui” (I Regi 1, 11).

Eli, văzînd cu cită stăruință se ruga Ana, i-a zis:

„Mergi în pace și Dumnezeu ... să-ți plinească cererea pe care i-ai făcut-o!” (I Regi 1, 17).

Dumnezeu a ascultat rugăciunea Anei și i-a dăruit un fiu, care s-a chemat Samuil, adică „cel cîrnat de la Dumnezeu”. — Iar cînd copilul a crescut, Ana l-a dus la Șilo și a grăit către Eli:

„Eu sînt acea femeie, care am stătut aici înaintea ta și m-am rugat Domnului pentru acest copil. Și Domnul mi-a plinit cererea. Și acum eu îl dau Domnului pentru toate zilele vieții lui”. (I Regi 1, 26—28).

Ana a înălțat apoi cîntare de laudă și de mulțumire către Dumnezeu și s-a întors la casa sa împreună cu Elcana, soțul ei. „Samuil a rămas să slujească Domnului sub povața preotului Eli” (I Regi 2, 11).

Și preotul Eli avea doi fii, „care însă erau oameni netrebniți. Ei nu știau de Domnul, nici de datoria preoțească față de popor” (I Regi 2, 12, 13). Cînd aducea cineva jertfă, ei luau pe față și în ascuns din jertfă și foloseau totul după bunul lor plac.

Bătrînul Eli, auzînd de cele ce făceau fiii săi, i-a chemat la sine și le-a zis:

„Pentru ce faceți voi asemenea lucruri, căci aud vorbe rele despre voi de la tot poporul Dom-

nului? Nu, copii mei ... nu mai faceți așa..., voi răzvrățiți poporul Domnului” (I Regi 2, 23—24).

Dar fiii lui Eli nu voiau să se îndrepte la cerțarea tatălui lor, în vremea cînd „copilul Samuil creștea mereu cu vîrsta și cu dragostea înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor” (I Regi 2, 16).

Intr-o noapte, „cînd Samuil era culcat în biserica Domnului, unde-î scriul cel dumnezeiesc, a strigat Domnul către el:

„Samuile! Samuile!”.

Și a alergat la Eli și a zis:

„Iată-mă! La ce m-ai chemat?”.

Acela însă a răspuns:

„Nu te-am chemat. Du-te și te culcă!”.

Și s-a dus Samuil și s-a culcat. Iar Domnul a strigat a doua oară:

„Samuile! Samuile!”.

Și acesta s-a sculat, a venit iar la Eli și a zis:

„Iată-mă! La ce m-ai chemat?”.

Și acela i-a zis:

„Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi și te culcă!”.

Samuil nu cunoștea atunci glasul Domnului și cuvîntul Domnului nu i se descoperise încă. Dar Domnul a strigat pe Samuil și a treia oară. Deci s-a sculat el, a venit din nou la Eli și a zis:

„Iată-mă! La ce m-ai chemat?”.

Atunci a înțeles Eli, că Domnul cheamă pe copil și i-a zis:

„Du-te înapoi și te culcă și cînd cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici:

„Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă!”.

Și s-a dus Samuil și s-a culcat la locul său, iar Domnul a venit și a strigat ca întia și a doua oară. Deci Samuil a zis:

„Vorbește, Doamne, că robul tău ascultă” (I Regi 3, 3—10).

Zis-a Domnul către Samuil:

„Iată am să fac în Israil un lucru mare. Am să judec casa lui Eli. Eu i-am spus, că am să pedepsesc casa lui pe veci pentru vina, pe care el a știut-o, și anume, că fiii lui nelegiuiesc, dar nu i-a înfrînat” (I Regi 3, 11—13).

„După aceea a dormit Samuil pînă dimineața, s-a sculat de noapte și a deschis ușile casei Dom-

nului” (I Regi 3, 15). Dar se temea să-i spună lui Eli cele auzite de la Dumnezeu.

Eli însă a chemat pe Samuil și a zis:

„Ce ți s-a spus? Să nu ascunzi de mine nimic din toate cîte ți s-au spus”.

Și i-a spus Samuil tot, neascuzînd nimic de el. Atunci Eli a zis:

„El e Domnul; făcă dară ce va binevoi” (I Regi 3, 15—18).

În vremea aceea israiliții erau sub stăpînirea filistenilor. Și au pornit la luptă, conduși de fiii lui Eli, ca să înlăture această stăpînire. Ba au luat cu ei, de la Șilo, și sicriul legii. Dar filistenii au cîștigat lupta, au luat sicriul legii, iar cei doi fii ai lui Eli au murit.

Atunci un luptător a alergat la Șilo și a spus bătrînului Eli cele ce s-au întîmplat. Acesta, copleșit de amărăciune, „a căzut de pe scaun pe spate la poartă — unde ședea —, și-a rupt spina și a murit, căci era bătrîn și greoi” (I Regi 4, 17).

La moarte, Eli avea optzeci și nouă de ani și a fost judecător în Israil patruzeci de ani.

Filistenii n-au avut decît întristare, pentru că au luat sicriul legii și îl țineau la ei. Idolii lor au căzut în fața sicriului și s-au sfărîmat. De aceea l-au pus într-un car, l-au înconjurat cu daruri și l-au trimis înapoi fiilor lui Israil.

Samuil a ajuns judecător și mare preot în Israil, călăuzindu-l pe calea poruncilor lui Dumnezeu.

Apoi fiii lui Israil au pornit din nou la luptă și i-au înfrînt pe filistenii.

„Samuil a rămas judecător în Israil în toate zilele vieții sale. Din an în an mergea el și cerceta cetățile israiliților. Apoi se întorcea la Rama, căci acolo era casa lui și acolo judeca el pe Israil și a ridicat acolo jertfelnic Domnului” (I Regi 7, 16—17).

Samuil s-a temut de Dumnezeu și a umblat în căile Lui. De aceea l-a și înălțat Dumnezeu. Căci „Dumnezeu îl impresoară pe cel bun din toate părțile și își pune peste el mîna Sa” (Psalm 138, 4).

D. Călugăr

Sfîntul Tihon Zadonski

(Urmare din pag. 3)

peste veacuri. Revelația dumnezeiască cuprinsă în Mărturisirile ortodoxe este izvorul inspirațiilor sale pătrunse de harul dumnezeiesc și temelia operei sale scrise.

Menționăm aici cîteva dintre operele sale, mai de seamă:

1. Despre cele 7 Sf. Taine; 2. Adaos cu privire la îndatoririle clericilor referitoare la Taina Mărturisirii; 3. Instrucțiuni pentru seminaristi; 4. 15 articole de tipic pentru monahi; 5. Predici, dintre care se remarcă cea de la „Duminica brînzei”; 6. Trup și suflet; 7. Despre creștinismul adevărat; 8. Comoară sufletească, adunată din lume; 9. Predici scurte; 10. Reguli pentru viața de chilie; 11. Indrumări monahale; 12. Indrumări creștine; 13. Indrumare față de deșertăciunile lumesti ș. a. m. d.

O trăsătură caracteristică și o cauză neobișnuită a popularității operii Sfîntului Tihon este simplitatea compunerii, cordialitatea și sinceritatea lor. Aci se caută folosul, nu desfătarea; mîntuirea și nu plăcerile lumesti ... raționamentul se cere să fie simplu și scurt, simplu pentru o mai clară înțelegere de oamenii simpli. Dragostea către aproapele, către fratele întru Hristos era nedespărțită în sufletul Sf. Tihon de dragostea lui către Dumnezeu. Fiu din popor, el nu se înstrăinează de popor, grija de popor nu-l părăsea în momentele de inspirație binefăcătoare în timpul scrierii operelor sale. El este primul ierarh rus care a simțit necesitatea traducerii cărților Noului Testament accesibile și înțelese de întreg poporul rus.

Marele literat G. I. Uspenski, scria, că el nu

cunoaște în opera Sf. Tihon o morală numai din cuvinte, ci mai ales morală din faptele sale. Astfel Sf. Tihon cumpăra sămînță și unelte agricole pentru țărani, intervenea pentru cei din închisori; el a cheltuit totul pentru ei. La moartea lui nu rămăseseră decît 14 ruble.

Mitropolitul Isidor a subliniat cu ocazia dezvelirii sfintelor moaște: „Intr-adevăr acesta a fost lumina lumii și sarea pămîntului... Făclia nu s-a stins... Ea este transportată pe șfeșnicul Prestolului Părintelui luminilor, ca de acolo din înălțimi să lumineze nu un singur ținut, ci peste tot pămîntul patriei...”. Iar mitropolitul Filaret al Moscovei admirînd pe Sf. Tihon numește operele lui „riu de apă curgătoare vie cu nisip de aur”. Prin aceasta Filaret îi caracteriza puterea de influență binefăcătoare, profunzimea și valoarea cuprinsului operelor Sf. Tihon.

După părerea prof. P. V. Znamenski operele rămase după moartea Sf. Tihon reprezintă prin vitalitatea și popularitatea lor modelul moralei creștine, căruiu abia îi puteau găsi egal în literatura bisericească rusă. Iar episcopul Teofan schimnicul din Vișensk menționa în poveștele sale: „Citiți acasă și în Biserică operele Sf. Tihon”.

Spicuim din renumita lucrare, în două volume mari „Despre creștinismul adevărat”: ca să fi creștin adevărat sînt necesare două lucruri: mai întii numele de creștin, apoi viața creștină. A doua noțiune fără prima este imposibilă, iar prima — fără a doua — este simplă fătărnicie... Numele de creștin fără viața creștină... n-are nici un sens... Trebuie să fii nu numai creștin, ci un adevărat creștin.

„In amintire veșnică va fi dreptul”, de auzul celui rău nu se va teme „creștinătatea adevărată”.

Pr. C. Pistru

GINDURI DESPRE VIRTUȚI

Filozofii greci puneau mult preț și cea mai înaltă cinstire pe virtute. În privința asta, un mare înțelept din vechime, anume Plutarh, a întrebant odată pe un filozof cu numele de Carislaou, care-i poporul cel mai bun, după socotința sa.

Acesta i-a răspuns cu înțelepciune, că este acel popor al cărui cetățeni se-ntrec în dobîndirea virtuților. Bunătatea noastră în fața lui Dumnezeu și a oamenilor n-o putem cîștiga decît numai prin podoaba cea aleasă și sfîntă a virtuților. Și tu, fiule, fii om virtuos!

Virtuțile creștine sînt religioase și morale. Cele religioase sînt îndreptate către bunul Dumnezeu și se înrădăcinează puternic în suflet, prin harul cel dumnezeiesc. Ele sînt: credința, nădejdea și dragostea. Iar virtuțile morale îndreptatează și călăuzesc cursul vieții creștinilor, în bune legături cu semenii din societatea omenească. Prin deprinderea lor noi ajungem oameni cinstiți, cu multă omenie și bine respectați înaintea celor asemenea nouă. Ele sînt în număr de șapte și anume: smerenia, dărnicia, curăția, iubirea, cumpătarea, blîndețea și rîvna către bine, care se-mpotrivesc celor șapte păcate capitale și care își au baza în cele patru virtuți și anume: înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea și bărbăția. În privința asta, un sfînt spunea că bogăția cea adevărată stă în virtuți. Și de trei ori e tare fericit, cel plin de virtuți, care practică binele, zi de zi, pe pămînt, făcînd astfel voia cea bună a lui Dumnezeu. Iar Sf. Antonie, în privința aceasta, a zis odinioară astfel: „Dacă — bine înțeles — trăim în virtute, sîntem cu adevărat oamenii lui Dumnezeu”. Deci, dragul meu fiu, podoaba sufletului tău să fie virtuțile, căci ele sînt cea mai prețioasă și sfîntă comoară!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin